

## ELS HOMES DE LES NOVES GENERACIONS

A Xina ser considerat un home amb futur polític és arriscat. Des de la Revolució tots els dofins coneguts han estat eliminats. L'únic que se n'ha sortit amb una mica de sort ha estat Hua Guofeng, que després d'haver-se proclamat successor de Mao, va perdre la jefatura de l'Estat i del Partit per passar a ser un membre més del Comitè Central del Partit Comunista xinès.

Deng Xiaoping —conscient d'aquest perill— va decidir treballar des de fora de l'escenari, arquant que el programa reformista era una tasca del partit, no seva. Així els seus homes de confiança componen una «segona generació» que ja exerceix el poder. **Hu Yaobang** és el Secretari General del PCX i **Zao Ziyang** és l'actual Primer Ministre. Tots dos tenen 66 anys i s'esforcen en preparar una «tercera generació» de dirigents joves i pragmàtics.

Els membres més destacats d'aquesta generació són els nous membres del Politburó del Partit Comunista xinès, uns professionals competents i amb una coneguda lleialtat comunista.

**Hu Quili** un enginyer de 56 anys que comprèn l'anglès, és potser el millor representant d'aquesta generació de «joves» preparats i eficaços. És alt i no té

el posat trist dels buròcrates. Des de 1984 és secretari permanent del Comitè Central, va començar la seva carrera política a les joventuts comunistes i el Partit l'ha enviat al Tibet i la frontera vietnamita en ocasions difícils.

Junt amb el seu protector, **Hu Yaobang**, ha efectuat diversos viatges a l'estranger i s'ha declarat «contrari als pocs membres del partit favorables a la democràcia i a la llibertat, enteses a la manera occidental». Els sinòlegs el consideren un bon candidat per ocupar la Secretaria General del PCX.

**Li Peng** és el fill adoptiu de Zu Enlai, l'antic primer ministre de Mao, i un dels quatre viceprimers ministres xinesos. Presideix la Comissió de l'Estat per l'Educació, té 56 anys, i va formar-se a Moscou en els temps en que les relacions entre ambdós països eren fraternals. Se'l considera el més tecnòcrata dels sis nous membres del Politburó i té moltes possibilitats de convertir-se en el proper cap de Govern.

**Quiao Shi** és l'encarregat de la organització del PCX, procedeix de la Lliga de la Joventut Comunista, on va coincidir amb l'actual secretari general, **Hu Yaobang**, als anys cinquanta.

**Tian Jiyun** és un altre dels quatre vi-

ceprimers ministres xinesos, s'ha especialitzat en economia i la seva carrera política sempre ha estat molt lligada a la de **Zao Ziyang**, l'actual primer ministre.

**Wu Xueqian** és ministre d'assumptes exteriors de Xina, té 64 anys, i també militava a la Lliga de la Joventut Comunista als anys cinquanta.

**Yao Yilin** amb 68 anys és el més vell de tots els nous membres del Politburó, és viceprimer ministre de Comerç i, al contrari que els anteriors, se'l considera un home crític respecte a les tendències reformistes.

Només vint persones formen part del Politburó del PCX, i cinc dels seus membres componen el Comitè permanent, que és l'òrgan que a la pràctica pren les decisions sobre els assumptes d'Estat a la República Popular Xina. D'altres membres del Partit Comunista xinès podrien completar aquesta llista de dirigents pels anys 90. Tots tenien vint anys a l'època de les bones relacions de Xina amb la URSS, i alguns són fills dels homes més prestigiosos de la Revolució xinesa.

A.B.

Una ocasió per reformar la política comercial espanyola

## EUFORIA PELS RESULTATS DEL VIATGE PRESIDENCIAL A XINA

En aquesta reforma es preveu l'obertura d'una delegació comercial a Hong Kong, el lloc considerat ideal per penetrar en el mercat xinès, i un consolat a Shanghai, prop d'algunes de les quatre zones econòmiques especials. De totes maneres —i això dona una idea de la pobresa del sistema exterior d'Espanya— el centre cultural espanyol a Pekín fa cinc anys que espera els crèdits necessaris per deixar de ser un projecte.

Fins ara, la diplomàcia espanyola no s'havia ni plantejat el paper polític que podia jugar a l'Àsia. Els problemes asiàtics eren massa llunyans i complicats. Sens dubte Xina considera a Espanya com un país amb un desenvolupament tecnològic mig que pot ser-li útil per diversificar els seus proveïdors occidentals, però el paper de viatjant de comerç no pot correspondre només a l'Estat.

Dins d'una bona política comercial el recolzament de l'Estat és només un element desitjable, d'altres factors hi ju-

guen un paper determinant: el compliment dels plaços d'entrega, la qualitat i l'acabament del producte, i també la solvència. El que el Govern i el seguici d'empresaris que l'han acompanyat pot oferir a Xina haurà de competir amb nombroses iniciatives de la resta del món industrialitzat, i això no pot oblidar-se quan es fan declaracions optimistes com si els resultats fossin immediats.

Un fet que s'ha d'assumir és que de moment les perspectives poden ser bones, però que l'absència de qualsevol tipus de promoció dels productes espanyols comporta que el consumidor xinès sigui incapaç d'identificar les mercaderies espanyoles. Els xinesos necessiten una gran quantitat de productes bàsics, sense luxes, perquè el mercat és el d'un gran país, encara pobre, i que fa un esforç per modernitzar-se.

Xina precisa sobretot unes bones condicions de finançament, a llarg termini i amb uns interessos còmodes, a més d'un cert grau d'experiència tècni-

ca. Espanya ha intentat altres vegades operacions d'aquest tipus amb països més pobres que la Xina i els rendiments no han estat els esperats, sobretot per les fallides de pagaments que han afectat a molts d'ells.

El mercat xinès és un bon lloc per assajar una millora i modernització de la política comercial espanyola. Participar en projectes com el de la construcció d'una refineria invertint gairabé un 50% del capital necessari pot ser interessant, sobretot perquè la major part de les nostres importacions procedents d'aquest país són de productes petrolífers.

A la Xina, sempre en lluita contra els hegemonismes, li complau l'incorporació d'Espanya a la CEE i sempre ha recolzat els projectes exclusivament europeus. Es tracta doncs d'aprofitar la bona conjuntura per intentar d'assolir al menys una quota de mercat en un país que ofereix unes possibilitats immenses. ■